

van eene rups van *Lasiocampa pruni*; zij werd nagenoeg volwassen gevangen, ten slotte met populier gekweekt en leverde een normalen, vrouwelijken vlinder.

De heer Polak vertoont sluipwespen (*Spilomastax lapidator* Gr.) uit Duitsche poppen van *Papilio machaon*, het merkwaardig gevormde, gesteelde spinsel van *Platysamia cecropia* en een z.g. „Anflugapparat,” waarin een vrouwelijke vlinder gesloten wordt, om mannetjes aan te lokken. Als goede resultaten met het toestel verkregen worden, zal spreker deze later aan de vergadering mededeelen.

De heer Boon demonstreert de eieren van den Wintervlinder (*Chimatobia brumata*), bij hem door de ongevleugelde wijfjes afgezet tegen wilgenknoppen, juist aan de takzijde; vervolgens wilgentakken, beschadigd door *Cimbex lutea*, n.l. door de imago, die ze geringd heeft, een juist in aantal uit Bremzaden te voorschijn komende *Bruchus*-soort (stellig wel *Br. villosus* F.) en eindelijk takken van zwarte bes, met de rondknop-ziekte, eene galvorming, door Galmijten veroorzaakt.

De heer Snijder vertoont eenige *Libellula*-soorten.

De heer de Bussy stelt eenige zeldzame inlandsche vlinders ter bezichtiging, waaronder een voorwerp der nog slechts enkele malen in ons land aangetroffen *Plusia caureum* Kn. = *concha* F., door hem dezen zomer op „de Velhorst” nabij Laren (G.) buitgemaakt.

De heer Oudemans vertoont seriëen van *Drepana binaria* en *cultraria*, wijzende op de punten van verschil en overeenkomst tusschen deze twee naverwante soorten, vertoont de op eigenaardige wijze in eenig spinsel vastgehaakte pop eener Vedermot (*Acipitilia*), en eindelijk eenige vlinders, welke afwijking in kleur of teekening doen zien, benevens een paar monstrositeiten wat het aderstelsel betreft.

Metselwesp.

Naar aanleiding van uw stukje in de *Levende Natuur* van Augustus over de rupsdooder, wil ik u een aardig geval mededeelen.

Toen ik in Juli nog op de Tuinbouwschool in Frederiks-oord was, had ik daar een studeerkamertje, waarvan in die maand, dag in dag uit de ramen openstonden, bij heel slecht weer alleen niet.

Eens toen ik zat te schrijven kwam een wesp, naar ik dacht, maar 't kan nu ook wel de rupsdooder wezen, 't raam binnen vliegen, een groene rups van zijn eigen grootte tusschen de pooten geklemd houdende. Hij vloog er mede vlak langs mij heen naar een garenklosje, dat met een der gaatjes, waarvan 't papier was gescheurd, naar voren lag in een courantenhanger. Dat brengen van rupsen, die in eene verlamden toestand waren, hield aan. Ze werden allen met zorg tegen elkaar geveid, dat er zooveel mogelijk in kon. Na twee dagen was 't klosje vol. 's Nachts, als 't raam dicht ging, bleef de wesp er buiten, om 'smorgens met 't openen weer binnen te komen. Het voorste gaatje werd nu met aangehaalde leem en zand netjes dicht gemetseld. Het klosje nu opnemende bemerkte ik, dat van 't achterste gaatje het papier iets gescheurd was en dit ook met hetzelfde bouwmaterialia voldoende stevig was gemaakt, om de rupsen er tegen aan te leggen. Het spijt me, dat ik het niet bewaard heb, om 't aan u op te sturen, doch het is in handen van een der leeraren der school, een eersten natuurvriend, gekomen en dus op een goede plaats. Verleden jaar schijnt zich ook zoo iets voorgedaan te hebben, doch in de plooi van een draperie; toen wist ik daar nog niets van en heb de rupsen, die daaruit vielen op mijn tafel, weggegooid en de wesp is weggebleven. Ook heb ik dit jaar nog weer wespen opgemerkt, die in de kamer rondvlogen, zonder een geschikte plaats te kunnen vinden.

J. KIERS.

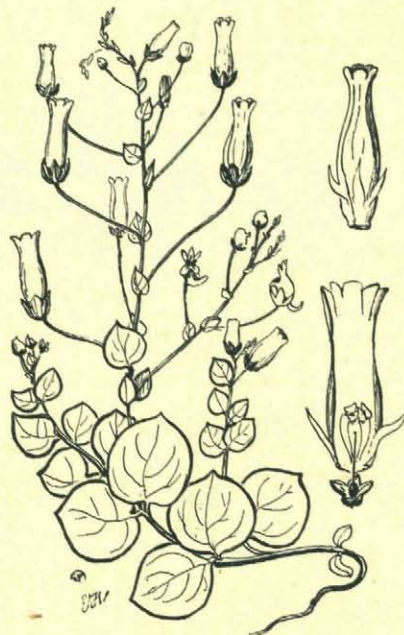
Uw wesp is niet de gewone rupsdooder, maar een metselwesp (*Odynerus*) 't Geval is zeer interessant. T.

Peloriën van *Linaria Spuria*.

Hierbij zend ik u eenige takjes met peloriën van 't rondbladig vlasbekje *Linaria Spuria*. Ik vond ze in 't begin van October op een stuk bouwland aan de Grebbeweg, waarop suikerbieten stonden. Ze groeiden daar in groote getale, ook groeiden er zeer veel 't kleine vlasbekje, *L. minor* en 't spiesbladig vlasbekje *L. elatine*. Aan vele planten van *L. Spuria* vond ik bovendien bloemen met twee sporen. Als u goed toekijkt zult u aan sommige bloemen ook nog twee sporen kunnen waarnemen. Door 't drogen zijn ze

echter bijna niet meer te zien. Hoe ik ook gezocht heb, aan de twee andere soorten kon ik geen van die abnormaliteiten ontdekken. Wat zou daarvan de reden zijn? 't Schijnt dat Wageningen een bijzonder goede vindplaats is voor peloriën, getuigen 't stuk van den heer Heinsius op blz. 201 van den eersten Jaargang en mijn berichtje.

J. de BRUIJN.



Peloriën (monstervorm) van het Rondbladig Vlasbekje, naar een gedroogd exemplaar.

Aan een zijtakje (rechts) hebben zich normale bloemen gevormd. De figuren stellen (vergroot) een pelorie (monster) en een doorsnee er van voor. Onder de laatste is de kelk geteekend met den stamper, de meeldraden zijn op den bloemkroon vastgehecht. Eenige stippen aan den bloemkroon schijnen voor 't drogen als „sporen” te hebben uitgezien. Aan het mij gedroogd gezonden exemplaar waren ze niet meer als zoodanig te herkennen. E. Hs.

Het zwermen der Spreeuwen.

Naar aanleiding van eene vraag van den heer M. Kok, betreffende vogeltrek, voorkomende in *D. L. N.* aflevering X, en mijns inziens zeer juist beantwoord door den heer Baron Snouckaert v. Schauburg in het daarop volgende nummer, zou ik gaarne met een enkel woord mijne bevinding daaromtrent neerschrijven.

Zeer toevallig heb ook ik, het zal nu ongeveer twaalf jaar geleden zijn, op dezelfde plaats waarvan Baron Snouckaert spreekt, namelijk te Oegstgeest, eene reusachtige spreeuwenzwerm avond aan avond gezien. Ik woonde destijds in Leiden; het viel mij dus gemakkelijk, de eigenaardige gewoonte dezer vogels meermalen te gaan bewonderen. Lang voor het ondergaan der zon begonnen kleine koppeltjes zich al vliegende bij elkaar te voegen, en naarmate de zon daalde kwamen uit alle richtingen steeds meer en meer spreeuwen opzetten, tot eindelijk eene reusachtige zwerm van eenige honderdduizenden bijeen was, zich hoog in de lucht vermeiende bij het ondergaan der zon. Voor een vogelliefhebber is het een treffend schouwspel zoo'n spreeuwenwolk waar te nemen, steeds rijzende en dalende, waarbij zich de zonderlingste vormveranderingen en variaties in licht en donker bij de verschillende zwenkingen voordoen.

Ik had al spoedig bemerkte dat mijn spreeuwen geregeld hun nachtkwartier opsloegen in een hakhoutbosch behoorende bij het landgoed Endegeest, en ik kon de lust niet bedwingen mijn vrienden eens van naderbij te leeren kennen.

De volgende namiddag toog ik al vroeg op weg, gewapend met een polsstok, welke mij de ongevraagde toegang tot het spreeuwenverblijf verschafte, en verborg mij tusschen het struikgewas. Na een half uurtje wachten bemerkte ik hoog boven mij dat mijne vrienden zich alweder in de lucht begonnen te vergaderen, waarbij zich weer het schouwspel van vroeger vertoonde.